Интезитет на електростатично поле. Примери – поле на точков заряд и електричен дипол. Поток на вектора на интензитета на електростатично поле. Закон на Гаус за потока на вектора на интензитета

Интезитет на електростатично поле. Примери – поле на точков заряд и електричен дипол

Въвеждането на величините линейна, повърхнинна и обемна плътност на зарядите донякъде опростява определянета на силата на взаимодействие между заряди, които не са точкови (както ще се убедим от примерите по-нататък), но пак не ни дава възможност да ползваме закона на Кулон. Ако използваме принципа на суперпозицията и разделим зареденото тяло на елементарни точкови заряди, можем да определим силите, с които всеки елементарен заряд действа на пробния заряд по закона на Кулон и след това да ги сумираме векторно. Това обаче в много случаи е доста трудно математически и не е оправдано да го правим за всеки пробен заряд, който внасяме в полето. Най-добре е да се опитаме да намерим някаква характеристика на полето около заряда и да я използваме за определяне на силата, действаща на всеки заряд, поставен в това поле. Ще направим това в най-простия случай, когато полето се създава от точков заряд и ще обобщим резултата.

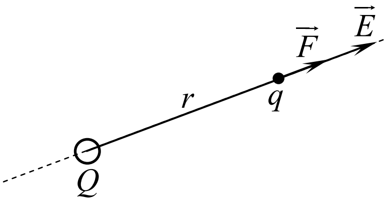

фиг. 1

Нека да разгледаме точков заряд $\boldsymbol{Q}$, в чието електростатично поле сме внесли пробен заряд $\boldsymbol{q}$ (фиг. 1, на фигурата сме избрали $\boldsymbol{Q}$**>0**). Пробният заряд трябва да бъде много по малък от $\boldsymbol{Q}$, за да не внася съществени изменения в полето. Най-често пробният заряд се избира да е положителен. Големината на силата на взаимодействие между двата заряда (22 въпрос) ще бъде:

$$F_q = k\frac{Qq}{r^2}.$$

Ако на същото разстояние $\boldsymbol{r}$ от $\boldsymbol{Q}$ внесем заряд с големина **2**$\boldsymbol{q}$, силата на взаимодействие ще бъде **2** пъти по голяма:

$$F_{2q} = k\frac{Q2q}{r^2} = 2F_q.$$

Ако обаче вземем отношението на силата на взаимодействие към големината на пробния заряд, виждаме, че то е еднакво и в двата случая:

$$(1)\quad \frac{F_q}{q} = \frac{F_{2q}}{2q} = k\frac{Q}{r^2} = E$$

и не зависи от пробния заряд. Следователно това отношение $\boldsymbol{E}$ е характеристика на полето около заряда $\boldsymbol{Q}$ и не зависи от това, дали на даденото място има друг заряд или не. Тъй като силата е векторна величина, а зарядът – скаларна, $\boldsymbol{E}$ също трябва да е вектор. Тъй като сме избрали зарядът $\boldsymbol{q}$ да е положителен, посоката на този вектор $\vec{E}$ съвпада с посоката на силата – ако зарядът $\boldsymbol{Q}$**>0**, както е на фиг. 1, силата е на отблъскване (посоката на $\vec{E}$ е от заряда $\boldsymbol{Q}$ към безкрайност), а ако $\boldsymbol{Q}$**<0** – силата е на привличане т.е. посоката на $\vec{E}$ е към заряда $\boldsymbol{Q}$ и следователно можем да запишем:

$$(2)\quad \vec{E} = \frac{\vec{F}}{q}$$

Ако зарядът $\boldsymbol{q}$ е единичен ($\boldsymbol{q}$**=1 C**), тогава силата по големина ще е равна на $\boldsymbol{E}$. Така дефинираната величина (2) $\vec{E}$ се нарича интензитет на електростатичното поле в дадена точка и се определя от силата, която действа на единичен положителен заряд, поставен в тази точка. От (2) може да се определи и мерната ѝ единица – **[N/C]**. Тъй като интензитетът на полето се дефинира чрез силата, той се нарича още силова характеристика на полето. Получената формула (2) е валидна за полето на произволен заряд (не само точков). Следователно като преобразуваме тази формула можем да пресмятаме силата, която действа на заряд $\boldsymbol{q}$, поставен в поле с интензитет $\vec{E}$, независимо от това, какъв заряд създава това поле:

$$(3)\quad \vec{F} = q\vec{E}.$$

От (3) се вижда, че ако зарядът $\boldsymbol{q}$**<0**, силата ще е противопосочна на интензитета на полето.

За онагледяване на електростатичното поле обикновено се използват силови линии на интензитета. Те се чертаят по такъв начин, че векторът на интензитета да е насочен по допирателната на силовата линия във всяка точка, а гъстотата им е пропорционална на големината на $\vec{E}$. Видяхме, че интензитета на полето на точков заряд е насочен винаги от заряда към безкрайност (при $\boldsymbol{Q}$**>0**) или от безкрайност към заряда (ако $\boldsymbol{Q}$**<0**).

Следователно, силовите линии на полето на точков заряд (фиг. 2) са радиални прави, започващи от заряда към безкрайност ($\boldsymbol{Q}$>0) или завършващи върху заряда от безкрайност ($\boldsymbol{Q}$<0). Често срещана конфигурация от заряди е т.нар. електричен дипол (фиг. 3). Това са два равни по големина и противоположни по знак заряда, разположени близо един до друг. За да получим силовите линии на полето на дипол ще използваме принципа на суперпозицията ($\vec{E}$ също е векторна величина) – във всяка точка векторната сума от двата интензитета $\vec{E}_+$ и $\vec{E}_-$ трябва да е по допирателната към силова линия (фиг. 3). По подобен начин, като се използва принципа на суперпозицията, може да се построят силовите линии на полето за произволна комбинация от точкови заряди.

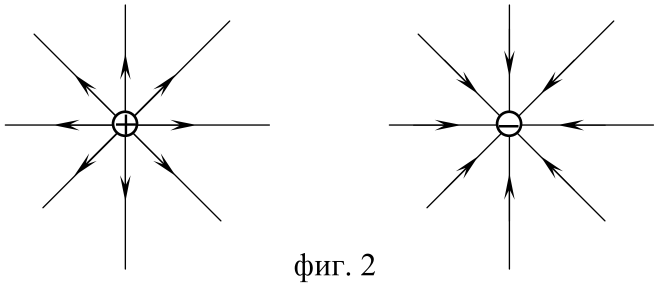

фиг. 2

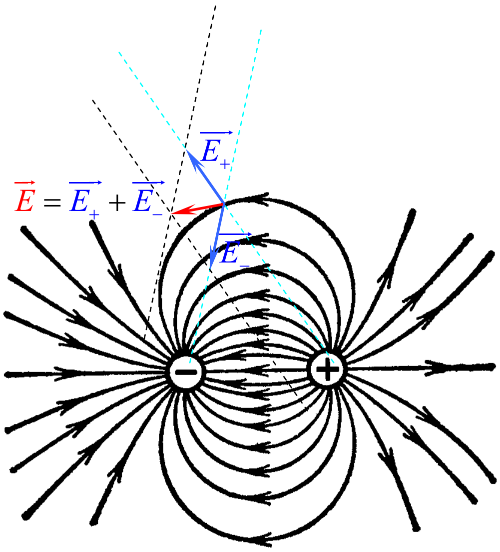

фиг. 3

Поток на вектора на интензитета на електростатично поле. Закон на Гаус за потока на вектора на интензитета

Видяхме, че за да намерим силата, действаща на заряд в електростатично поле, е достатъчно да определим интензитета $\vec{E}$ на полето. За електричен дипол (фиг. 3) пресмятането не е трудно, но за пресмятане интензитета на електростатичното поле, създадено от по-голяма система точкови електрични заряди в пространството, е необходимо да се извърши сумиране на интензитетите на електростатичните полета от всеки заряд. В някои случаи такова сумиране се оказва доста сложно, като имаме предвид, че ако имаме повече заряди, те може да не са в една равнина. Задачата се опростява с въвеждането на величината поток на вектора на интензитета (или просто поток на интензитета) $\boldsymbol{\Phi_E}$, която е пропорционална на броя на силовите линии, пресичащи перпендикулярно дадена площ $\boldsymbol{S}$.

Потокът на интензитета $\boldsymbol{d\Phi_E}$ през физически малката площ $\boldsymbol{dS}$ (фиг. 4) се определя от скаларното произведение на векторите $\vec{E}$ и $\vec{dS}$:

(4) $d\Phi_E = \vec{E}.\vec{dS} = \vec{E}.\vec{n}.dS = E_n dS = EdS\cos\alpha$.

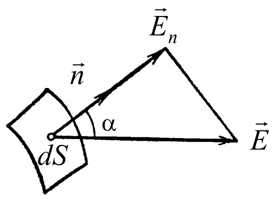

фиг. 4

Векторът $\vec{n}$ е единичен вектор, перпендикулярен на площта, а векторът на площта $\vec{dS}$ е вектор с големина равна на площта $\boldsymbol{dS}$ и посока – по посока на нормалата $\vec{n}$ т.е. $\vec{dS} = \vec{n}.dS$. $\boldsymbol{E_n}$ е проекцията на вектора на интензитета $\vec{E}$ върху нормалата $\vec{n}$ ($\boldsymbol{E_n = E\cos\alpha}$). От (4) можем да определим мерната единица за поток на интензитета – **[N.m^2/C]**. За да получим потока на интензитета през произволна площ $\boldsymbol{S}$, трябва да интегрираме (4) по цялата площ:

(5) $$\Phi_E = \int_S d\Phi_E = \int_S E_n dS = \int_S E\cos\alpha.dS \ .$$

Потокът на интензитета $\boldsymbol{\Phi_E}$ през затворена повърхност се пресмята лесно като се използва законът на Гаус, който гласи, че потокът на интензитета $\boldsymbol{\Phi_E}$ през произволна затворена повърхност $\boldsymbol{S}$ е равен на алгебричната сума на зарядите, заградени от тази повърхност, разделена на електричната константа $\boldsymbol{\varepsilon_0}$ (ако заградения обем не е вакуум – $\boldsymbol{\varepsilon_0\varepsilon}$):

(6) $$\Phi_E = \oint_S \vec{E}.\vec{dS} = \oint_S E_n dS = \oint_S E\cos\alpha.dS = \frac{\sum_{i=1}^{n} q_i}{\varepsilon_0\varepsilon} = \frac{Q}{\varepsilon_0\varepsilon} \ .$$

Като пример ще пресметнем интензитета на полето на точков заряд $\boldsymbol{Q}$ на разстояние $\boldsymbol{r}$ от заряда. Тъй като можем да си избираме произволно повърхността, през която ще пресмятаме потока, в случая е удобно да изберем сфера с център в заряда $\boldsymbol{Q}$ и радиус $\boldsymbol{r}$. Показахме (фиг. 2), че векторът на интензитета за положителен (отрицателен) заряд е насочен по правата излизаща от (влизаща в) заряда т.е. по радиуса на избраната от нас сфера. Следователно проекцията $\boldsymbol{E_n}$ ще бъде равна на $\boldsymbol{E}$ ($\boldsymbol{-E}$) и не зависи от мястото върху сферата. Тогава, като приложим закона на Гаус (6) и определението за поток на интензитета (5), получаваме:

$$\Phi_E = \frac{Q}{\varepsilon_0 \varepsilon}$$ – от закона на Гаус и

$$\Phi_E = \oint_S E_n dS = \oint_S E dS = E \oint_S dS = E 4\pi r^2$$ – от определението за поток на интензитета.

Като приравним и десните страни на двете равенства получаваме:

$$\frac{Q}{\varepsilon_0 \varepsilon} = E 4\pi r^2$$

$$E = \frac{1}{4\pi\varepsilon_0 \varepsilon}\frac{Q}{r^2} = k\frac{Q}{r^2},$$

т.е. получаваме (1). За отрицателен заряд проекцията на интензитета ще бъде със знак минус, но и зарядът ще бъде със знак минус, така че големината на интензитета ще бъде същата.

Някои други важни приложения на закона на Гаус при получаване на интензитета на полето на по-сложни конфигурации от заряди ще разгледаме в следващия въпрос.